

Z treści powołanych wyżej przepisów wynika jednoznacznie, iż protest wyborczy może wnieść jedynie wyborca, którego nazwisko w dniu wyborów było umieszczone w spisie wyborców w jednym z obwodów głosowania na obszarze danego okręgu wyborczego, ewentualnie pełnomocnik wyborczy. Zgodnie z treścią protestu wnioskodawczyni wskazała, iż w dniu wyborów jej nazwisko było umieszczone w spisie wyborców „w jednym z obwodów głosowania”. Okoliczności tej nie potwierdziła jednak w jakikolwiek sposób a nawet nie sprecyzowała o jaki obwód głosowania chodzi.

Protest wyborczy, stanowiący w zasadzie wniosek wszczynający nieprocesowe postępowanie sądowe, powinien także czynić zadość warunkom przewidzianym dla tego rodzaju pisma procesowego. Zgodnie z art. 393 § 1 Kodeksu wyborczego, sąd okręgowy rozpoznaje protesty w postępowaniu nieprocesowym, w ciągu 30 dni po upływie terminu do wnoszenia protestów, w składzie 3 sędziów, z udziałem komisarza wyborczego, *przewodniczących* właściwych komisji wyborczych lub ich zastępców. Jakkolwiek w powołanej ustawie rzeczywiście brak jest jasnego odesłania do stosowania przepisów postępowania cywilnego w sprawach nieuregulowanych, w ocenie Sądu z treści cytowanego wyżej przepisu wynika, że taki był zamiar ustawodawcy. Tym bardziej jest to uzasadnione, gdy weźmie się pod uwagę fakt, że w kodeksie wyborczym brak jest rozdziału regulującego w sposób szczególny przewidziane dla spraw wyborczych postępowanie nieprocesowe. Co istotne, w odniesieniu do wymogów, jakie powinien spełniać protest wyborczy ustawa ta ogranicza się jedynie do wskazania jego podstawowych warunków w postaci sformułowania zarzutów i wskazania dowodów na ich poparcie (art. 392 § 1 i § 2 kodeksu wyborczego). Z tego względu dla rozstrzygnięcia, jakim warunkom formalnym powinien odpowiadać protest wyborczy, aby można go było następnie ocenić merytorycznie, należy odwołać się do przepisów kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym, tj. art. 511 § 1 k.p.c., gdzie wskazano, że wniosek o wszczęcie postępowania powinien czynić zadość przepisom o pozwie, z tą zmianą, że zamiast pozwanego należy wymienić zainteresowanych w sprawie. Z przepisu tego wynika zatem, że podobnie jak pozew, wniosek jest pismem procesowym kwalifikowanym (szczególnym). Wobec tego musi spełniać obligatoryjne warunki formalne wymagane dla każdego pisma procesowego (art. 126 - 128 k.p.c.), a nadto zawierać dokładnie określone żądanie oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (art. 187 § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2).

W kontekście powyższych rozważań należy wskazać, że złożony wniosek zawiera dalsze braki bowiem winien on wskazywać uczestników postępowania (zainteresowanych w sprawie) wraz z podaniem ich adresów. Tymczasem wnioskodawczyni, składając rzeczony protest w 1 egzemplarzu, nie wskazała ani danych personalnych i adresu Komisarza wyborczego, ani też personaliów i adresów przewodniczących komisji wyborczych lub ich zastępców we wskazanych obwodach wyborczych. Z uwagi na powyższe, do protestu powinna być dołączona również odpowiednia ilość jego odpisów, co w niniejszej sprawie nie jest możliwe do zweryfikowania, wobec zaniechania przez wnioskodawczynię wskazania właśnie zainteresowanych w sprawie.

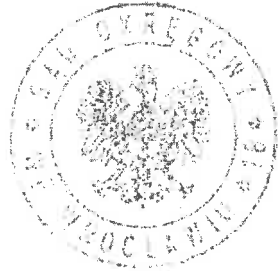

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 393 § 2 kodeksu wyborczego sąd okręgowy pozostawia bez dalszego biegu protest wyborczy wniesiony przez osobę do tego nieuprawnioną lub niespełniającą warunków określonych w art. 82 § 1 i art. 392 kodeksu wyborczego.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że wnioskodawczyni nie wykazała swojego uprawnienia do złożenia protestu wyborczego oraz nie wskazała uczestników postępowania, co zgodnie z art. 393 § 2 kodeksu wyborczego skutkowało pozostawieniem protestu bez dalszego biegu.

Zdaniem Sądu, braki w tym zakresie nie mają charakteru braków formalnych protestu, które mogłyby zostać uzupełnione w trybie przepisu art. 130 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. (por. stanowisko Sądu Okręgowego we Wrocławiu wyrażone w postanowieniu z 10 grudnia 2014 r. w sprawie I Ns 119/14, a podzielone przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu z 23 lutego 2015 r. w sprawie III APz 15/15). Niewykazanie uprawnienia do złożenia protestu oraz niewskazanie zainteresowanych w sprawie należy traktować jako niedopełnienie merytorycznych wymagań kwalifikowanego środka prawnego, jakim jest protest wyborczy, mając zwłaszcza na uwadze, iż art. 393 § 1 wymienia obligatoryjnych uczestników postępowania zainicjowanego protestem. Przyjęcie odmiennej interpretacji powołanych przepisów prowadziłoby do stanu, w którym to na sądzie ciążyłby obowiązek ustalania kwestii niezbędnych dla nadania biegu protestowi, w tym przede wszystkim określenia uczestników tego postępowania, co niewątpliwie, w oparciu o powyższe rozważania nie jest rzeczą Sądu. O powyższym świadczy także odstępienie przez ustawodawcę od rygору zwrotu protestu w przypadku niespełnienia tych wymogów, a wprowadzenie nowego rygору w postaci pozostawienia protestu bez dalszego biegu, przy jednoczesnym braku szczególnej regulacji pozwalającej na uzupełnienie braków w tym zakresie przed pozostawieniem protestu bez biegu.

W tych okolicznościach, Sąd, na podstawie art. 393 § 2 kodeksu wyborczego, orzekł jak w sentencji postanowienia

Podpisany z oryginałem świadczy
Sędzią Rejentem Sądowy
Sądu Okręgowego we Wrocławiu

[Signature]
Marek Urbicki

Pouczenie:

Od doręczonego orzeczenia – może Pan/Pani/Państwo wnieść zażalenie, bezpośrednio do Sądu Okręgowego we Wrocławiu albo za pośrednictwem poczty, w terminie tygodniowym od dnia jego otrzymania.
Oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe lub w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu. To samo dotyczy złożenia pisma przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego oraz przez członka załogi polskiego statku morskiego i kapitana statku (art. 165 § 2 i 3 k.p.c.).

